

A sport az életem

Én egy kis falusi iskolába járok. Ebben az iskolában minden diák beleteszi szívét-lelkét a sportolásba. Fociznak, kosárlabdáznak és vannak, akik atlétikáznak. Én másodikos korom óta járok atlétika edzésekre. Még kicsi voltam, és nagyon jó mókának találtam azt, hogy a sok kisgyerek futja a nagy köröket. Mikor a célba érve látni az arcukon az örömet, a csalódást vagy a megkönnyebbülést, úgy éreztem, én is meg akarom azt tapasztalni, milyen elsőként a célba érkezni.

Mikor elsőnek átléptem a tornaterem ajtaját, nagyra nyílt szemekkel csak bámultam. Az az óriási terem, és azok a hatalmas gyerekek: megrémültem. Pár hét után, úgy éreztem, mintha évek óta ezt csinálnám. Megismerkedtem különféle sporteszközökkel, kosárlabdával, kislabdával, és kipróbálhattam az atlétikán belül a távolugrást, 60 m-t, a hosszútávot. Nagyon megtetszett és úgy tűnt, hogy van is hozzá tehetségem. Persze mint minden kezdet, hát ez is zötyögősen indult. Kislabdázni tanultam, mikor a tanár úr mondta, hogy most dobjam jó messzire. Nem is lett volna vele baj, én mindent jól csináltam. A tanár úr állt rossz helyen, és a labda nem kímélt senkit. Persze én sem úsztam meg fájdalom nélkül. Néha édesanyukám a fejét fogta, hogy lehet ilyen sebeket futás közben szerezni. Teltek az évek és egyre több versenyre vittek, minden délutánom csak a sportról szólt. Kezdtém azt érezni, hogy ez nem csak a sporttól szólt. Kezdtém azt érezni, hogy ez nem csak egy délutáni időtöltés, nekem ezt csinálnom kell, mert szeretem, és boldog vagyok, ha csinálhatom. Mikor odaállok a rajtvonalhoz, és nézem a versenytársaimat, fura érzés kavarog a hasamban. Már csak pár másodperc van az indulásig, és már érzem, hogy a szívem a torkomban dobog, és végre elindulunk. Futás közben folyamatosan az jár a fejemben, hogy meg tudjam csinálni, meg kell hogy csináljam. Egyszer csak vége. Eldőlt, hogy ki hanyadik. Látom, mikor az érmeiket a nyakukba akasztják a sportolóknak, és boldogan mosolyognak. Ilyenkor a szívembe mintha valami beleszúrna. Nem voltam féltékeny a versenytársaimra soha, a sport evvel jár: vannak nyertesek és vesztesek. Vagyis ez nem teljesen igaz így. Itt senki sem érzi magát vesztesnek. A sport által életre szóló barátságokat is kötöttem, és ez is nagyon fontos számomra. A legjobb barátaimat a sportnak köszönhetem. A kudarcok ellenére a teljes szívem beleadtam a sportolásba. A hosszú, fárasztó edzéseket, tesi órákat teljes erőmből dolgoztam végig, míg eljött egy újabb verseny, ahol megmutathattam milyen érzés az, mikor felállok a dobogó legtetetejére és engem tapsolnak. Az edző mélyen a szemedbe néz, és látod, milyen büszke rád. A lábam még mindig remeg az izgalomtól el sem hiszem, hogy megcsináltam, hogy én vagyok, akinek a nyakába az aranyérmet akasztják és ezt már soha senki nem veszi el tőled. Ekkor érzem a könnycseppeket az arcomon lecsordulni. Ilyenkor tudom, hogy megéri küzdeni, harcolni, hogy legalább egyszer az életben ezt az érzést megtapasztalhasd. Igazán, nagyon sok szabadidőm ráment, sok kirándulásból is kimaradtam, de mind ez nem számít, mert nekem mostanra már az életem részévé vált a sport. Az iskolámban még sok olyan tehetséges sportoló van, aki sok szép eredményt szeretne elérni, ami nagyon nehezen nekem is sikerült. Ez egy olyan dolog, amit titkon csak az álmaimban reméltem. És sikerült. Mindenkinek sikerülni fog, ha keményen dolgozik, és soha, de soha nem adja fel, mert a sort már csak ilyen. Sosincsnek vesztesek.

A mi kis iskolánkat is már sokan megismerték a sportnak köszönhetően, mert a sok lelkes kisdíák vidáman vág bele egy csodálatos dologban, a sportba. Aki egyszer nekivág, vagy legalább kipróbálja, biztos élete legszebb pillanatait élheti át. Legalábbis számomra a sport egy gyönyörű szép művészet, ahol az emberek betegségekből épülnek fel, vagy versenyszerűen úzik, ahol csodálatos

eredményeket érnek el, vagy versenyszerűen úszik, ahol csodálatos eredményeket érnek el, vagy csak hobbiként foglalkoznak vele. A legfontosabb, hogy jól érzik magukat az emberek, ha sportolhatnak, és szeretik csinálni. Ha a sport nem volna a világon, az élt soha többé nem lenne a régi.

Bencsik Vivien, Gárdonyi Géza Általános Iskola, Pálmonostora